

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7514/2021
24.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Марковић Росић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7170/20 од 17.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.11.2022. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7170/20 од 17.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7170/20 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 6662/18 од 14.07.2020. године, у ставовима другом, трећем, четвртном и шестом изреке, којима је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац као законски наследник сада пок. ГГ сувласник на 1/6 идеалног дела породичне стамбене зграде у ..., у улици ... број .., уписаној на кат. парцели .. и на кат. парцелама .. и .., а све уписано у ЛН .. К.О. ..., одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац као законски наследник сада пок. ГГ сувласник на 1/3 идеалног дела удела Предузећа за производњу и трговину „ДД“ д.о.о. Београд – ..., улица ... бр. .., матични број ..., ПИБ ..., одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да не представља предмет оставине сада пок. ГГ Уговор о отварању и вођењу рачуна број ../04 закључен 23.02.2004. године између „Центробанке“ а.д. Београд, с једне стране и „ДД“ д.о.о. Београд, кога је заступао сада пок. ГГ, а којим је банка отворила клијенту текући рачун за плаћање у динарима број .. и обавезан тужилац да туженима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 410.625,00 динара. Ставовима другим и трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другогостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Наводе у ревизији којима се указује да је у поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 7. и 12. ЗПП, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити, у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је син, тужена ББ супруга, а тужена ВВ ћерка сада пок. ГГ и сви су оглашени за законске наследнике на његовој заоставштини у оставинском поступку који је вођен пред јавним бележником Вером Проле Калаба. Оставински поступак инициран је предлогом свих наследника поднетим Основном суду у Младеновцу, Судска јединица у Сопоту 06.09.2016. године преко заједничког пуномоћника адвоката, ради пословања фирме „ДД“ д.о.о., јер нико од наследних учесника није имао овлашћење да потписује налоге за плаћање, а остале податке потребне за састав смртовнице јавном бележнику дала је супруга оставиоца, тужена ББ 31.10.2016. године.

На рочишту поводом расправљања заоставштине, дана 10.01.2017. године, јавни бележник је најпре извршио увид у оригинале докумената, све ближе наведено у образложењу побијане пресуде и утврдио шта сачињава заоставштину пок. ГГ.

Након што је јавни бележник наследним учесницима саопштио која имовина улази у састав заоставштине, наследни учесници су упозорени да наследничка изјава не може бити дата под условом или роком, да не може бити делимична и да је неопозива у смислу чл. 214, 216. и 220. Закона о наслеђивању, као и чл. 115, 117. и 118. Закона о ванпарничном поступку, те су наследници дали наследничке изјаве којима су се прихватили наслеђа које им по закону припада, с тим што је тужена ББ тражила издвајање из брачне тековине са обимом удела од $\frac{1}{2}$ на целокупној заоставштини, а тужена ВВ и тужилац су се сагласили са издвајањем брачне тековине мајке ББ. Наследни учесници су својеручно потписали наследничке изјаве, након чега је донето решење О 1476/16 од 10.01.2017. године којим је ставом првим изреке утврђена заоставштина оставиоца, ставом другим изреке издвојена са уделом од $\frac{1}{2}$ идеалног дела целокупна заоставштина побројана у ставу првом у корист супруге оставиоца, овде тужене ББ, ставом трећим изреке на преосталој заоставштини наследни учесници су оглашени за наследнике на основу закона, а под теретом накнаде евентуалних оставиочевих дугова до висине вредности наслеђене имовине, са обимом удела од по

1/3 идеалног дела. На овај начин супруга оставиоца је оглашена за наследника на 4/6 идеалног дела целокупне заоставштине, а тужена ВВ и тужилац на по 1/6 идеалног дела целокупне заоставштине. Наследни учесници су се одрекли права на жалбу, те је констатовано да је решење правноснажно 10.01.2017. године. Из исказа парничних странака датих пред судом, утврђен је ток оставинског поступка.

Тужилац тврди да су испуњени услови за понављање оставинског поступка сада пок. ГГ из разлога што је тек након правноснажног окончања поступка сазнао за нове чињенице и нове доказе, и то увидом у катастар непокретности, да су оставилац и тужена ББ за живота поделили непокретности уписане у ЛН .. КО ... и увидом у АПР да је тужена ББ фирму „ДД“ д.о.о. добила Уговором о преносу удела од 01.04.2011. године и затим исту пренела оставиоцу Уговором о преносу удела од 11.05.2011. године, тако да је оставилац фирму стекао без накнаде и да она не представља брачну тековину већ личну имовину оставиоца коју наследни учесници треба да наследе на једнаке делове. Тврди и да рачун отворен код Центробанке а.д. Београд не може бити предмет оставинског поступка, јер је уговор о отварању и вођењу рачуна закључен између банке и фирме „ДД“ д.о.о. Београд, а не банке и оставиоца као физичког лица.

Одлучујући о тужбеном захтеву, правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање применили одредбу члана 426. Закона о парничном поступку, у вези чл. 26. и 131. Закона о ванпарничном поступку и оценили да нису испуњени услови за понављање правноснажно окончањог оставинског поступка пок. ГГ, те да тужбени захтев није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Подаци из Катастра непокретности и Агенције за привредне регистре на које се тужилац позива у циљу доказивања испуњености услова за понављање правноснажно окончањог оставинског поступка су подаци из јавних књига и може их прибавити свака заинтересована страна, због чега и по оцени Врховног касационог суда не представљају нову чињеницу и нове доказе са чијом се садржином пре окончања оставинског поступка тужилац није могао упознати и које није могао употребити у поступку.

Поред тога, тужилац је присуствовао рочишту на ком је, према утврђеном чињеничном стању, које се ревизијом не може побијати, јавни бележник најпре утврдио да заоставштину пок. ГГ чини право својине на $\frac{1}{2}$ идеалних делова на непокретностима уписаним у ЛН .. КО ..., односно да оставилац није власник са 1/1 наведених непокретности, да је тужилац на рочишту код јавног бележника, и према сопственом исказу датим пред судом, слушао шта је јавни бележник диктирао као предмет заоставштине, да се затим тужилац, као и тужена ВВ, у поступку давања неопозиве наследничке изјаве сагласио са захтевом тужене ББ за издвајање брачне тековине у њену корист и у преосталом делу заоставштине прихватио наслеђа које му по закону припада, након чега је јавни бележник утврдио висину удела свих наследних учесника у целокупној заоставштини, а тужилац је као и остали учесници својеручно

потписао записник састављен пред јавним бележником и одрекао се права на жалбу против тако донетог оставинског решења.

Из наведеног произлази закључак да је тужилац најпре, иако није присуствовао састављању смртовнице 31.10.2016. године у поступку расправљања заоставштине свога оца (већ његова мајка тужена ББ), а којом приликом су дати подаци о имовини оставиоца која чини предмет заоставштине, имао могућност да као наследни учесник до дана одржавања рочишта пред јавним бележником 10.01.2017. године изврши увид у спис јавног бележника, у катастарске и друге јавне књиге и да се евентуално посаветује са адвокатом у циљу заштите својих законских права и интереса, којим правима се тужилац и по сопственим наводима није служио. С друге стране, чак и да тужилац до дана одржавања рочишта пред јавним бележником није имао сазнања шта чини заоставштину оставиоца, тужилац је као пунолетна, пословно способна особа у поступку доношења оставинског решења и по сопственим наводима слушао састављање записника, самим тим и у делу утврђења шта чини заоставштину оставиоца и колики је наследни део тужиоца након издвајања дела брачне тековине у корист његове мајке. С тим у вези тужилац је имао могућност и да се пре давања наследничке изјаве, пре потписивања записника и пре одрицања права на жалбу, обрати јавном бележнику за појашњење постављањем питања и увидом у писану документацију у списима, и на тај начин отклони евентуалне нејасноће у погледу предмета заоставштине и висине наследног дела, а имајући у виду озбиљност последица предузеих радњи у поступку које су му предочене, као и да се ради о наслеђивању права на непокретностима, што није учинио.

Из истих разлога се не може прихватити ни тврдња тужиоца да је накнадно сазнао за чињенице о преносу удела у предузећу „ДД“ д.о.о Београд. Ово посебно код чињенице да је тужилац до 2012. године (четири године пред смрт свог оца 2016. године) радио са оцем у предузећу „ДД“ д.о.о. Београд из чега произлази да је морао бити упућен у извршене промене у предузећу током 2011. године.

Како је под тачком 5. става I изреке оставинског решења наведено да су предмет заоставштине и сва права и обавезе по Уговору о отварању и вођењу рачуна закљученог између Центробанке а.д. Београд и „ДД“ д.о.о. Београд, кога заступа ГГ, а не сам рачун, како то тврди тужилац, правилан је закључак нижестепених судова да нема услова за понављање оставинског поступка ни у погледу овог дела заоставштине, јер се не ради о новим чињеницама и доказима, а поред тога, све и да је тврдња тужиоца основана, за тужиоца који је оглашен за наследника и на овом делу заоставштине не би била донета повољнија одлука од одлуке донете у оставинском поступку.

Из свих наведених разлога по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да се тужилац не може са успехом позивати на податке из јавних књига као на нове чињенице и нове доказе који би, да је могао да их употреби у оставинском поступку, по њега довели до повољније одлуке.

Тужилац у ревизији понавља наводе које је истицао у жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене

наводе и дао разлоге које је узео у обзир, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучио као у стесву првом изреке.

Туженима не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић